

A treia epistolă a lui Ioan

Este greu să găsim o Epistolă care să fie în opoziție mai mare cu a doua epistolă a lui Ioan, așa cum este epistola cu care ne ocupăm. Și totuși ambele au origine comună, însă temele pe care le tratează sunt atât de diferite, deoarece credincioșii au nevoi foarte diferite. În Domnul Isus nu există nepotriviri, există însă o nelimitată capacitate de adaptare cu privire la tot ce avem noi nevoie. Temele celor două epistole sunt evident diferite. Cea de-a doua epistolă ne face cunoscut o atenționare foarte severă. Ceea ce îi oferă un caracter deosebit și importanță cu valabilitate generală este faptul că ea nu este adresată unui presbiter sau unui supraveghetor, și nici unor bărbați cum au fost Timotei și Tit, care într-un sens limitat și din motive deosebite au fost reprezentanți ai apostolului, și anume într-o măsură care depășea responsabilitățile zonale, ci unei femei creștine, al cărei nume nu este făcut cunoscut. O femeie aleasă împreună cu copiii ei sunt solicitați să împlinească datoriile care le revin. Nu este vorba de o lucrare publică sau în Adunare, ci este vorba de credințioșia personală față de Hristos într-o măsură atât de severă, că destinatarilor epistolei li s-a interzis să primească în casă pe cel ce aduce învățături greșite, și nici să nu-l salute, cum se obișnuia, deoarece el era un anticrist.

Cea de-a treia epistolă este o revărsare a celor mai intime simpatii creștine; ea a fost adresată unui creștin, cunoscut pentru dragostea lui și grija lui deosebită pentru lucrătorii din lucrarea Domnului. El i-a primit din inimă și i-a însoțit în lucrarea pe care o făceau, ca astfel lucrarea și ei să progreseze, atât cât depindea de ei. De aceea cuvântul cheie din epistola a treia este »primește!«, în timp ce în epistola a doua este »să nu-l primești!« S-ar putea ca aceasta să apară omului firesc ca fiind ceva arbitrar, absurd. Dar ce se spune despre el? »Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie ...« (1 Corinteni 2, 14). Aici avem contrariul, și anume, armonia adevărată și desăvârșită, și această armonie este lucrată prin Hristos. Au existat și există suflete care aici pe pământ se fac una cu adevărul lui Hristos, și în epistola a treia se spune: »primește-i!« Este suficient că ei aduc învățătura lui Hristos, sub premiza că ei umblă pe calea Domnului. În epistolă nu este vorba de „funcții spirituale”. În timpul acela Adunarea nu și-a permis să se amestece în drepturile Capului ei. Se ținea seama de libertatea de acțiune a Duhului Sfânt, pe care o respectau apostolii la începutul mărturiei creștine. Mărimea și caracterul darurilor din timpul acela, când nu erau încă inventate barierele în Adunare, erau foarte diferite. Existau probabil vestitori ai Cuvântului care aveau un orizont limitat, ca să poată recunoaște însemnătatea lui Hristos în fiecare parte a Bibliei; alții probabil că posedau această claritate și erau gata să o accepte. Alții probabil se lăsau călăuziți de sentimente și simțuri, care erau tot așa de puțin creștine ca și înclinația spre dialectică și știință. Credința și dragostea sunt cu totul altceva, ceea ce a rezultat din lucrarea anevoiasă făcută cu multă abnegație, aceea a prețuit Gaiu, din pricina Domnului.

Prima epistolă se extinde prin Duhul Sfânt în afara sferei personale. Prin credință și dragoste leagă pe toți credincioșii în jurul persoanei lui Hristos și îi vede în părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său, Domnul Isus Hristos. Nici o altă epistolă nu cuprinde mai deplin și mai extins întreaga familie a lui Dumnezeu, lăsând la o parte orice gând cu privire la anumite timpuri și locuri. Cea de-a doua epistolă este adresată unei femei alese și copiilor ei, iar cea de-a treia epistolă este adresată lui Gaiu. Cu toate că prin aceasta ele se deosebesc mult de prima epistolă, ele sunt totuși aplicații deosebite ale aceluiași adevăr și ale aceleiași dragoste făcute cunoscut în prima epistolă. În epistola a treia găsim generozitatea lucrată de Dumnezeu. Caracteristica principală a acestei epistole este »dragostea în adevăr«, așa cum o găsim în toate cele trei epistole. Gaiu nu este dispus să se lase abătut, prin lingușeală sau intimidare, de ceea ce se cuvine lui Hristos. Autoritatea – chiar dacă ea este îndreptățită sau corespunzătoare – era însoțită de criticarea adevărului și dragostei. Cineva s-a ridicat în egoismul său – se pare că a avut loc în Adunarea din care făcea parte Gaiu – și aspira la suveranitate, nu în concordanță cu Scriptura, ci după propriile lui gânduri. Mulți au făcut ca și el; în privința aceasta nu este lipsă de urmași. Apostolii și prorocii și-au făcut lucrarea și au dispărut lăsând în urma lor mărturia inspirată de nezdruncinat.

În toate timpurile însă au fost oameni îndărătnici. De aceea ne sunt date învățături prețioase, ca noi să știm cum să judecăm și cum să ne comportăm cu astfel de oameni. Una din învățăturile cele mai necesare ale acestei epistole este, că noi nu trebuie să-i acceptăm, ci să mergem cu stăruință înainte pe calea lui Hristos. Domnul nu va întârzia să-Și aducă aminte, în felul Său, de faptele lor lipsite de dragoste și de cuvintele lor goale. El știe să dea pe față învățătura egocentrică și să o acuze așa cum se cuvine, învățatură prin care este degradată autoritatea apostolică și care lucrează împotriva mărturiei Evangheliei, iar aceia care se opun acestui mod de a lucra sunt dați afară din Adunare sub pretexte false. Este bine dacă nu ne ocupăm prea mult cu lucrurile nefolositoare și nu ne lăsăm atrași de pe calea cea adevărată, pe care suntem supuși lui Hristos. Dar tot așa de puțin să ne temem de lăudăroșenia care se găsește de obicei la acești oameni, care se înalță pe sine și pe adepții lor, în loc să-L urmeze pe Hristos. Numai legându-ne strâns de El ne putem elibera de propriul eu. A-l disprețui pe Diotref în mod arogant și a nu avea milă de sufletul lui, aceasta ar dovedi un fel de gândire care nu ar primi aprobarea lui Hristos, chiar dacă El îl atenționează.

Marele principiu, valabil atât pentru Adunare cât și pentru fiecare credincios în parte, este: ascultare, în mod deosebit în zilele când lipsește puterea. Supunerea față de Cuvânt vine de la Domnul. Există o comportare mai smerită, dar și mai categorică? Ea oferă curaj și totodată smerenie și ne menține în deplină dependență de Acela în care credem, ale cărui urechi sunt atente și care Își ține cuvântul dat. Nu se poate renunța la principii, însă ele nu sunt suficiente. Principiile nu au făcut niciodată pe un credincios să fie smerit sau plin de dragoste. Deseori ele sunt folosite într-un mod rigid, aspru, legalist. Fără Hristos cel viu nu vom ajunge niciodată la un rezultat bun. El este la dispoziția tuturor și activ pentru toți care nădăjduiesc în El, iar Dumnezeu în dragostea Lui ne dă dreptul să ne folosim de toate sursele de ajutor care sunt în Hristos, ca unii care suntem în mâna Lui și în mâna Tatălui.

»Presbiterul către preaiubitul Gaiu.« Apostolul își deschide inima aici într-un fel în care n-o face față de femeie. Felul de exprimare al Scripturii este plin de înțelepciune divină. Deseori cuvintele solemne au condus la nebunie, și chiar la păcat. »Aleasa doamnă« - aceasta ne amintește de Dumnezeu, în timp ce față de Gaiu puteau să fie exprimate în modul cel mai simplu cele mai cordiale simțăminte. Apostolul a fost călăuzit spre cuvântul cel mai potrivit, și anume »ales«. Atunci când Dumnezeu a ales femeia, a făcut aceasta nu pentru a face concesii diavolului, ci pentru ca ea să i se împotrivescă; atunci el ar fi fugit de la ea. Această femeie a fost încercată într-un fel foarte greu pentru ea. O femeie ezită instinctiv să facă ceva nepotrivit pentru o femeie. Cât de indecent trebuie să fie pentru ea să interzică cuiva – probabil unui om de onoare, sau chiar unei cunoștințe – să intre în casa ei și să-i refuze chiar salutul obișnuit. Pentru unul care nu iubește pe Domnul nostru pare ceva foarte aspru, dar tocmai aceasta vrea Duhul Sfânt să ne sfătuiască cu insistență. Cum ar putea fi altfel, când Hristos este atacat atât de vehement, iar noi suntem chemați să fim războinici viteji ai Lui? »O doamnă aleasă« este tot așa de obligată față de onoarea lui Hristos, ca toți aceia pentru care El a murit și a înviat. Nici-un credincios nu poate fi scutit de această obligație. În orice caz, aceasta s-a părut Duhului lui Dumnezeu a fi un lucru bun.

Întrebarea este: Ce face și ce învață respectivul acum? Probabil el a fost odinioară unealta folosită pentru întoarcerea ei, sau a copiilor ei, la Dumnezeu, și pentru ea, ca femeie, era un efort să nu mai ia în seamă pe omul acela. Dar situația s-a schimbat, el era acum un dușman al lui Hristos, și nu un slujitor al Domnului. Este posibil ca omul acela să fi lucrat pe ascuns împotriva Domnului. Să ținem seama că acești înșelători au fost ei înșiși înșelați; satana i-a înșelat, făcându-i să se considere prietenii cei mai buni ai lui Hristos, ca și cum ar fi credincioși adevărați, și să-și închipuie că învățătura lor este adevărul curat, deosebit de atrăgător și de un gen nou.

Cea de-a treia epistolă ne prezintă o cu totul altă îndatorire. Dacă am fi avut numai pe a doua epistolă, atunci am fi fost în pericol să devenim severi, neîndurători și suspicioși. Însă cea de-a treia epistolă ne pune insistent înaintea ochilor pe cine să primim din toată inima. Dacă oameni

periculoși umblă încoace și încolo și caută să intre, să nu uităm pe oamenii credincioși, care se străduiesc cu toată seriozitatea să răspândească adevărul despre Hristos. Aleasa Doamnă trebuia să se ferească de oamenii răi, oricât de convingători s-ar fi înfățișat ei, iar fratele este somat să fie perseverent în dragoste cordială față de oamenii buni și credincioși. Un astfel de frate are uneori parte de dezamăgiri, și aceasta îl descurajează. El nu vrea să fie înșelat, și deoarece astfel de situații îl supără, se decide să nu permită să mai aibă loc așa ceva.

Apostolul îi scrie lui Gaiu, ca să-l îmbărbăteze pe cărarea dragostei. Un început bun nu este suficient; ținta este să creștem în dragoste și niciodată să nu obosim în a face binele. În acest sens spune apostolul lui Gaiu: »... pe care-l iubesc în adevăr.« Iubirea în adevăr este trăsătura caracteristică a celor două epistole, chiar dacă scopul și felul în care se aplică este diferit; ea este temelia comună a celor două scrisori. »Preaiubitule, doresc ca în toate să-ți meargă bine și să fii sănătos, tot așa cum îi merge bine și sufletului tău.« Ce cuvinte simple, de preț și cordiale!

Scriitorul nu se grăbește să discute chestiunea propriu-zisă. Aceasta este o trăsătură frumoasă în Sfânta Scriptură, care în general ne prezintă lucrurile succesiv, tratând cu atenție plină de dragoste lucrurile, cu excepția pericolelor mari, care necesită o intervenție imediată – așa cum este cazul în epistola către Galateni. Dar aici nu era un astfel de pericol și de aceea apostolul îl asigură pe Gaiu de interesele personale față de el.

El dorește să-i meargă bine în toate lucrurile. Modul de exprimare „mai presus de toate doresc ...” înseamnă mult. Probabil că unii sunt călăuziți de gândul excentric, că este puțin importantă situația în care ne găsim, sau starea noastră de sănătate, important este că sufletului îi merge bine. Apostolul inspirat nu sprijinește nicidecum un astfel de fanatism. Un frate poate avea reușită în ceea ce face, sau poate eșua – apostolul are adevărate simțăminte frățești față de el. Desigur, el acordă prosperității sufletului locul întâi. Dacă sufletului îi merge bine și această stare se menține, atunci putem fi siguri că Domnul se interesează de noi atât în tot ceea ce noi întreprindem, în lucrul nostru, cât și de sănătatea trupului nostru. Dacă sufletului îi merge bine, atunci Dumnezeu nostru milostiv Își are plăcerea atât în noi înșine, cât și în ceea ce facem. Toți perii capului nostru sunt numărați. Dacă nici-o vrabie nu cade la pământ fără știrea Lui, dacă El se gândește la corbi și la crinii câmpului – ce Tată minunat este El, cu care avem zilnic și în toate lucrurile a face!

Știm că dacă se distruge casa noastră pământească, avem o clădire mult mai minunată de la Dumnezeu, și dacă omul nostru din afară se trece, omul dinlăuntru se înnoiește în fiecare zi. Aceasta este deosebit de important și ar trebui să fie gândul nostru primordial.

Aici era un frate care a dovedit bunătatea lui în grija față de alții, în mod deosebit față de aceia care au părăsit totul, ca să slujească Domnului Isus. Lui, al cărui suflet îi merge bine, îi dorește apostolul reușită în toate lucrurile și sănătate, ca astfel să poată merge cu îndrăzneală, liber și nestingherit pe drumul lui.

Câteodată Dumnezeu ne ia ceva, care a pus stăpânire pe noi, făcându-l să piară, ca astfel sufletului nostru să-i meargă bine. Dacă aceasta nu ajută, atunci El ne disciplinează prin boala trupului. Domnul în harul Său ia idolul și îl distruge. Aceasta poate fi dureros, dar inimile noastre vor confirma ceea ce face Domnul pentru a îndepărta o cursă care ne-a fost pusă și pentru a recâștiga sufletele noastre, pentru ca ele să fie spre lauda și bucuria Lui. Câteodată un om plin de râvnă este pus la o parte, pentru ca el să învețe că Dumnezeu poate să-Și facă lucrarea și fără el. El a fost foarte activ în a învăța pe alții și să vestească Cuvântul altora, și prin lipsa de veghere sufletul lui a ajuns să ducă lipsă de părtășie. Domnul intervine în bunătatea și dragostea Lui pedepsindu-l, și o boală mică devine binecuvântare pentru suflet. Deoarece sufletului lui Gaiu îi mergea bine, apostolul îi dorește reușită și în toate celelalte lucruri, și chiar cu privire la sănătatea trupului.

»A fost o mare bucurie pentru mine, când au venit frații și au mărturisit că ești credincios adevărului și că umblă în adevăr« (versetul 3). Adevărul a făcut inima apostolului să se bucure. Gaiu umbla în adevăr și aceasta era un semn al faptului că sufletului lui îi mergea bine. Simpatie pentru frați, grija pentru alții, reușită în lucrare și sănătatea trupului – ce puteau să însemne toate

acestea în comparație cu faptul că el era credincios adevărului și umbla în adevăr? Aceasta era mărturia dată de frați despre el, și din pricina aceasta apostolul a fost umplut de o bucurie mare. Gaiu năzuia mai întâi după Împărăția lui Dumnezeu și după neprihănirea Lui, și toate celelalte i-au fost date pe deasupra. În inima lui nu era nici-un fel de egoism, pentru el nu exista nici-un compromis cu privire la Hristos, și adevărul nu era pentru el un lucru de rangul doi, ci el stăruia în umblarea în adevăr și în credincioșie. Această comportare a fost mărturisită clar de alții. »... au venit frații și au mărturisit că ești credincios adevărului și că umbli în adevăr«. Ar fi fost îndoielnic dacă Gaiu însuși ar fi vorbit despre aceasta, căci nimeni care este statornic în dragoste și în adevăr nu va trâmbița credincioșia și lucrarea sa. Cu cât mai mult cineva iubește și prețuiește adevărul, cu atât mai mult el va condamna realizările lui mici în lucrarea și în viața sa zilnică.

»Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr« (versetul 4). Nu mai este vorba de copiii femeii, respectiv de »copiii surorii alese«. Citim aici despre »copiii mei«, adică despre aceia care erau înrudiți spiritual cu apostolul. Gaiu era unul dintre ei, și de aceea el era scump pentru apostol. Gaiu nu numai că a început bine, ci el a făcut progrese în bine, cu toate că răul era prezent. Cu toate acestea era necesar să fie încurajat, și aceasta o face cu multă gingășie: »Prea iubitele, tu lucrezi cu credincioșie în tot ce faci pentru frați, și pentru străini totodată. Ei au mărturisit despre dragostea ta înaintea Bisericii. Vei face bine să îngrijești de călătoria lor, într-un chip vrednic de Dumnezeu« (versetele 5, 6). A face fapte bune sau a purta de grijă, generos sau plin de dragoste – astfel de expresii vor fi folosit cei mai mulți creștini pentru Gaiu, dar pe Gaiu îl interesa în primul rând să umble în credință înaintea lui Dumnezeu. Credința include totdeauna pe Dumnezeu; același lucru face și dragostea, însă într-un fel cu totul altul. În timp ce credința se bazează permanent pe Cuvântul adevărului, dragostea este forța motrice a naturii divine care se face cunoscut prin simpatii cordiale.

În unele traduceri, partea de la urmă a versetului 5 nu numai că este incompletă, ci este și în contradicție cu sensul acestui loc din Scriptură. Dă impresia că aici ar fi vorba de două cercuri de persoane, și anume de »frați« și de »străini« sau »oaspeți«. Textul corect, confirmat de cele mai bune manuscrise, spune: »... și anume străinii aceștia.« Esențialul este că dragostea a fost oferită prin credință fraților, care nu erau prieteni vechi, ci străini. Scriptura scoate clar în evidență valoarea pe care Dumnezeu o acordă dragostei față de străini, cu atât mai mult cu cât aici ea cuprindea legătura frățietății. Copiii lui Dumnezeu sunt mai aproape de Dumnezeu decât îngerii. De aceea putem spune că preocuparea și dorința noastră cea mai mare ar trebui să fie primirea cu ospitalitate a fraților noștri – și anume pe cei străini -, mai mult decât găzduirea îngerilor. Cât de mult a falsificat superstiția adevărul și cât de mult a întunecat carnea însemnătatea relației noastre cu Dumnezeu!

Mulți credincioși se poartă cu dragoste față de acei lucrători din lucrarea Domnului, pe care îi cunosc și îi admiră, dar față de frații străini, de care nu au auzit, se țin retrași. Gaiu avea dragoste față de frații străini și în privința aceasta a primit adeziunea clară din partea apostolului. Ei au depus mărturie înaintea Adunării despre dragostea Lui. »Dragostea față de aproapele« sau »facerea de bine« are un alt înțeles, cu totul străin Scripturii, și se deosebește cu totul de ceea ce avem aici. Ea este pe o treaptă inferioară față de sentimentele divine, pe care le studiem aici. Duhul lui Dumnezeu folosește frumosul cuvânt dragoste din limba noastră, care în gura unui păgân are înțeles sentimental, și dă cuvântului dragoste o valoare binecuvântată și sfântă, îl leagă de creștinism și astfel îl sfințește pentru totdeauna.

Apostolul dorește mai de grabă să întărească, decât să slăbească înclinația spre a exercita dragoste, atunci când scrie »... Vei face bine să îngrijești de călătoria lor, într-un chip vrednic de Dumnezeu.« Dragostea lui Gaiu nu trebuia să înceteze, oricare ar fi fost împrejurările, chiar dacă s-ar fi abuzat de ea.

Acești frați mergeau în alte localități, iar pentru Gaiu aceasta însemna: »îngrijește de călătoria lor, într-un chip vrednic de Dumnezeu.« Apostolul îi îndreaptă atenția spre acești lucrători și nu-i spune mai mult decât atât: »vei face bine«. Câtă simplitate în concordanță cu înțelepciunea lui

Hristos este în felul precaut de exprimare al Duhului Sfânt, care evită orice fel de aluzie la constrângere sau exagerare, cu toate că lucrarea stătea pe inima apostolului! Aceasta ne amintește de ceva asemănător din Epistola către Evrei 13, unde apostolul vorbește de două feluri de jertfe: »... să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui«, și »să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac.« Prima este deosebit de importantă și de valoare; binefacerea și dărnicia pe acest pământ sunt pe o treaptă inferioară, rezultă însă din aceeași credință și din aceeași dragoste, »căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac«. Jertfele spirituale sunt de un miros plăcut lui Dumnezeu, și are plăcere de acelea care sunt în domeniul omenesc.

»Căci au plecat pentru dragostea Numelui Lui, fără să primească ceva de la neamuri.« Vedem aici motivul pentru care apostolul iubea așa de mult pe acești lucrători. Ei s-au ferit să aibă avantaje de la sursele de ajutor ale lumii. Chiar dacă au fost în nevoi, ei au ținut la demnitatea cerească a Evangheliei și au dovedit că au căutat binele națiunilor și nu propriile avantaje. Ce dezonoarează Evanghelia mai mult, decât slujitorii ei sau Adunarea când devin cerșetori la lume? Nu se neagă prin aceasta încrederea că Domnul poartă de grijă pentru lucrarea Sa? Cât de înviorător este când cineva stă mai presus de grija față de sine însuși și așteaptă totul de la Domnul! Ceea ce lega inima lui Gaiu de acei lucrători era că »ei au plecat pentru dragostea Numelui Lui«. Ei nu au fost trimiși de oameni. Adunarea nu are nici-o împuternicire pentru alegerea, ordinarea sau trimiterea slujitorilor Domnului. Este nedemn și arogant când Adunarea sau slujitorii ocupă pe nedrept locul lui Hristos. Hristos este Capul și Începutul, și numai El trimite darurile Sale pentru slujbă. Administrațiile locale nu au nimic a face cu aceasta; se deosebesc categoric de această lucrare.

Adunarea să recunoască cu bucurie pe aceia, pe care Domnul îi trimite. Așa a fost în Antiohia (Faptele Apostolilor 14, 27), când Pavel și Barnaba s-au întors dintr-o călătorie, în care au fost trimiși de Duhul lui Dumnezeu. Frații i-au »lăsat să plece« (apelysan), compară cu Faptele Apostolilor 13, 3, dar »trimiși« (ekpempthentes) au fost de Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 13, 4). Domnul Însuși, pe când încă era pe pământ, a »trimis« pe cei doisprezece și pe cei șaptezeci (Luca 9, 2; 10,1); acum, când este în cer, alege și trimite pe aceia care au viața veșnică, și îi face apti pentru lucrarea Sa, oricare ar fi ea. El nu a renunțat la drepturile Lui, și nici nu le-a încredințat Adunării, sau unuia din mădularele ei. Cu toate acestea citim în Faptele Apostolilor 13, 4 că lucrătorii ei în lucrarea Domnului aveau părtășie cu cei trimiși de Duhul Sfânt și că această părtășie au exprimat-o prin punerea mâinilor. Se pare că ei au repetat aceasta mai târziu la Pavel, nu și la Barnaba, când a plecat a doua oară (Faptele Apostolilor 15, 40). Acest fel de a proceda nu are nimic de a face cu ordinarea. Era un simplu semn festiv al faptului că ei au fost încredințați Harului lui Dumnezeu, așa cum și astăzi se face în unele ocazii, fără a avea nici cele mai mici pretenții prin aceasta. Nu există nici-un argument pentru faptul că Adunarea posedă autoritate în această privință. Autorizarea și darurile sunt exclusiv din partea Domnului, și El este mereu Același – o realitate pe care creștinătatea a uitat-o. De aceea este Duhul lui Dumnezeu aici pe pământ, ca să dea expresie în noi acestei realități, așa cum avea loc în timpul acela. Chiar dacă forța ei de exprimare nu este așa de mare cum o vedem mereu în Faptele Apostolilor, totuși Dumnezeu știe să folosească aceleași principii divine într-un mod corespunzător stării actuale a Adunării – o stare care ne constrânge la smerenie. Este o dovadă de necredincioșie dacă părăsim căile lui Dumnezeu în favoarea invențiilor omenești, care nu sunt nicidecum justificate. »Este datoria noastră dar, să primim bine pe astfel de oameni.« Ce har și ce înțelepciune! Nu numai Gaiu și ceilalți sfinți sunt solicitați să primească și să spună: Bun venit! unor astfel de oameni, ci apostolul spune: »Noi suntem datori dar, să primim bine pe astfel de oameni.« În aceasta este mai mult decât o frumusețe morală. Probabil noi am fi gândit că era suficient să-i scrie: „Să primiți pe astfel de oameni.” Dar el merge mult mai departe și prin „noi” include pe toți. Apostolul nu se înalță pe sine, ci se făcea una cu ceilalți. În felul acesta întărește și îmbărbătează pe acei frați să înainteze cu smerenie în lucrare, chiar dacă în Adunare nu se găsea nimeni care să împărtășească starea lui. Prin aceasta s-a făcut cunoscut în mod impresionant harul lui Hristos, și

clericarismul care se forma, și care nesocotea pe acești lucrători zeloși, a fost dezaprobat, dovedindu-se tuturor cât de mult se bucurau ei de aprobarea și dragostea apostolului.

Dar apostolului nu-i este suficient numai atât, ci merge mai departe și spune: »... ca să lucrăm împreună cu adevărul.« Frații mei, doresc cu toată căldura să vă pun pe inimă aceste cuvinte! Ce onoare! Adevărul este văzut aici ca persoană, urâtă de diavolul și de lume, prin care satana lucrează în mii de feluri împotriva Domnului Isus și împotriva acelor care sunt una în mărturia pentru El. Diotref era activ în privința aceasta, cu toate că nu ni se spune că el simpatiza într-o oarecare privință cu anticrist sau cu învățătura greșită. La el este vorba de un fel cu totul deosebit al răului. Starea lui era foarte nenorocită; este mai bine să nu mai spunem nimic despre aceasta. Dar este valabil pentru toți credincioșii, și se cuvine să fie lucrători împreună cu adevărul. Dacă nu toți pot vesti cuvântul, noi toți putem, și trebuie să simțim cu adevărat și practic cu aceia care fac această lucrare. Obișnuim noi să ne rugăm pentru ei? Luăm noi seama, dacă le putem fi cumva de ajutor? Dacă este așa, atunci noi suntem »împreună lucrători«, nu numai dintre ei, ci »cu adevărul«. Niciunul din sfinți nu poate susține că sunt obstacole reale, care te împiedică să fii un lucrător împreună cu adevărul. Dragostea lui Gaiu a fost remarcabilă; dar pentru toți, care sunt sinceri înaintea lui Dumnezeu, este valabilă aceeași chemare a dragostei: »Pentru că, dacă este bunăvoință, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are« (2 Corinteni 8, 12). Toți pot ajuta în multe feluri, în așa fel ca să fie plăcut Domnului, prin harul Său devenind astfel lucrători împreună cu adevărul. »Am scris ceva Bisericii« (versetul 9). Acest verset arată că este o greșală să se creadă că apostolul nu a scris și alte scrisori, decât numai pe acestea care le avem. Dumnezeu a avut grijă să nu se piardă scrisorile care sunt pentru credincioși o binecuvântare care rămâne. Deoarece El le-a inspirat, ca să aducă foloase permanente, El a vegheat asupra lor. Să nu gândim că apostolii nu au scris și alte scrisori. De ce să n-o fi făcut? Fără a intra prea mult în această temă, nu se poate spune că oamenii inspirați nu au scris și scrisori care nu au fost inspirate, și de aceea nu au putut fi preluate în canonul Sfintei Scripturi. O situație asemănătoare găsim în Vechiul Testament, dacă ne gândim la cărțile lui Solomon și ale altora. Dacă Dumnezeu nu a păstrat tot ce s-a scris, totuși El a pus în siguranță tot ce a fost inspirat pentru folosirea permanentă, și a dat profeților Săi capacitatea de judecată necesară. Când a încetat inspirația pentru Vechiul și Noul Testament, nu au mai existat nici prorocii.

Această alegere divină este de admirat, ea nu dă nicidecum naștere la greutate. Dacă s-ar fi scris toate cărțile, care puteau să se scrie, atunci lumea nu le-ar fi cuprins, așa cum spune apostolul nostru. Numai cuvintele și lucrările Domnului nostru ar fi depășit capacitatea lumii, dacă ar fi fost scrise așa cum s-ar fi convenit. Cât de prețioasă este această alegere înțeleaptă – o caracteristică remarcabilă a inspirației. Numai Dumnezeu poate să decidă ce este de cel mai mare folos. Cât de puțin cunosc Biblia chiar și aceia care o iubesc mai mult decât viața lor! O, dacă toții copiii lui Dumnezeu ar cunoaște mai mult Biblia! Dacă vei citi în fiecare zi din Biblie, - nu numai cu simțăminte de evlavie sau pentru studiu -, chiar și atunci fiecare creștin adevărat îți va putea arăta cât de departe ești în a înțelege adâncimile ei. Ea depășește chiar și pe cei mai mari învățători. Cât de mari vor deveni greutățile, dacă vor fi atâtea cărți câte versete, sau câte capitole sunt în Biblie! Să admirăm înțelepciunea lui Dumnezeu care prin inspirație a ales și ne-a comunicat ce este necesar pentru folosirea permanentă, și aceasta într-o carte de o mărime relativ mică, așa cum este Biblia, care ne-a dat-o. Nu este o afirmație greșită, când se spune că poți să ai foarte multe lucruri bune, sau poți să ai foarte puțin din ele. În Biblie nu avem nici-una din aceste alternative, ci avem exact ceea ce Dumnezeu Cel înțelept a prevăzut a fi cel mai bun pentru proslăvirea Sa și pentru binecuvântarea noastră. A fost foarte important pentru El, ca Cuvântul Său să fie atât de concis, cât se potrivea cu plinătatea adevărului descoperit. »Am scris ceva Bisericii, dar Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu vrea să știe de noi« (versetul 9). De aceea nu este greu să înțelegem de ce nu avem această scrisoare scrisă de Ioan. S-ar părea că în ea era descrisă ținuta morală rea a lui Diotref, că el a tăinuit această scrisoare față de Adunare și în felul acesta nu a primit pe apostol.

»De aceea, când voi veni, îi voi aduce aminte de faptele pe care le face, căci ne clevește cu vorbe rele. Nu se mulțumește cu atât; dar nici el nu primește pe frați, și împiedică și pe cei ce voiesc să-i primească, și-i dă afară din Biserică« (versetul 10). Oricare ar fi fost învățătura lui, faptele lui erau rele. »De aceea, când voi veni, îi voi aduce aminte de faptele lui.« Aceiași ținută morală, pe care Diotref a arătat-o când a lepădat ce a scris apostolul – dacă prin aceasta se înțelege că nu a primit pe apostol -, s-a arătat și în disprețuirea fraților care au plecat să vestească Cuvântul. Probabil gândea: „Ce caută ei aici? Aici sunt eu! Este treaba mea, să mă îngrijesc de adevăr! Nu m-am gândit niciodată să le cer ajutorul, și tocmai lor, ca străini, care vin pe neașteptate, fără să fie chemați sau trimiși. Sunt invadatori!” Acest fel de gândire nu este neobișnuit, și dacă sunt unii care nu mărturisesc aceasta, se simte totuși frecvent că este așa. Duhul și comportarea acestui om erau atât de pline de sine însuși, că a arătat totală lipsă de respect față de apostol. Cine se va mai mira atunci de antipatia lui față de frații smeriți, care plini de dăruire vesteau pretutindeni Evanghelia? Fără îndoială se gândea, că ar fi fost mai bine ca ei să rămână „să-și câștige existența prin muncă cinstită”, în loc să meargă acolo unde, cel puțin el, nu voia să fie văzuți.

Apostolul continuă, folosind cuvinte serioase: »Prea iubitele, nu urma răul, ci binele.« Era evident că Diotref făcea răul. Gaiu trebuia să se ferească să urmeze răul, căci răul este infecțios. El trebuia să se țină strâns de bine. »Cine face binele, este din Dumnezeu: cine face răul, n-a văzut pe Dumnezeu« (versetul 11). Am merge prea departe dacă am spune că Diotref a fost cuprins total de această decădere; dar existau dovezi clare pentru a avea această teamă. Felul de exprimare are caracter general, dar el îndeamnă spre atenție. Apostolul prezintă simplu un principiu, cine face răul nu este din Dumnezeu. Cine face răul din obișnuință, acela n-a văzut pe Dumnezeu. Cât de prețios este celălalt aspect! Despre cel care face binele se spune că este din Dumnezeu. Privirea spre Dumnezeu lasă în suflet amprente adânci. Nu se poate să fii văzut pe Dumnezeu și să fii un făcător de rele. Răul era prezent la Diotref într-o anumită măsură. Dacă acesta îl caracteriza, rămâne nedecis.

»Toți, chiar și Adevărul, mărturisesc bine despre Dimitrie; și noi mărturisim despre el, și știi că mărturia noastră este adevărată« (versetul 12). Aici ni se prezintă un caracter nobil, despre care nu am auzit nimic până acum. Adevărul însuși dădea mărturie bună despre el, ca și ceilalți: »și noi mărturisim despre el« - o mărturie despre care Gaiu era deplin convins că era în concordanță cu adevărul. »Și noi mărturisim.« Gaiu putea să fie în deplină părtașie cu Dimitrie. Unul dintre motivele pentru care Duhul lui Dumnezeu prezintă pe Dimitrie în felul acesta, pare să fie, ca și noi, în aceste zile rele, să privim cu atenție spre aceia care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Dacă aici ni se relatează despre un Dimitrie, atunci existau cel puțin doi care meritau lauda, și anume Gaiu și Dimitrie, fără să mai vorbim de frații credincioși – chiar dacă erau străini -, și despre care Diotref nu avea nimic bun de spus. Apostolul nu voia ca noi să devenim foarte descurajați prin felul de gândire al răului, sau al acelor care vorbesc răul, ci îl preocupa mult ca inimile noastre să fie înviorate prin adevăr și dragoste. »Aș vrea să-ți spun multe lucruri, dar nu voiesc să ți le scriu cu cerneală și condei. Nădăjduiesc să te văd în curând, și atunci vom vorbi gură către gură. Pacea să fie cu tine. Prietenii îți trimit sănătate. Spune sănătate prietenilor, fiecăruia pe nume. Amin« (versetele 13-14). Să nu fim descurajați și învăluți de rău. Există pericolul permanent să devii resemnat și să gândești că totul este pierdut. Niciodată nu voi putea simpatiza cu un astfel de gând lipsit de credință. Întinderea excesivă a răului sub cele mai rele forme și eșecul multora, care păreau să fie credincioși, ne face tot mai mult să nu ne încredem în noi și cu toată hotărârea inimii să ne încredem în Domnul. Să nu uităm niciodată că Duhul Sfânt este cu noi și în noi ca să ne strângă în Numele Domnului Isus, și chiar mai mult, să aducă pe păcătoși la pocăință; ambele le face Duhul Sfânt.

Cât de simple și adevărate sunt cuvintele de încheiere ale scrisorii. Marii artiști obișnuiesc să prezinte atât pe Domnul, cât și pe apostoli și pe sfinți cu o aureolă. Sfânta Scriptură vorbește simplu despre toți aceștia, fără să-i împodobească: despre Domnul ca cel mai blând și smerit dintre toți oamenii; despre apostoli, ca despre aceia care, spre deosebire de ceilalți frați, au

dovedit o mare lepădare de sine și au avut o simțire mult mai vie a privilegiului Harului lui Dumnezeu, și anume, de a rămâne în el. Nu ne este greu să recunoaștem aici pe aristocratul format prin felul de gândire cerească, care voia să fie »un rob al lui Isus Hristos«, așa cum cel mai mare dintre ei spunea cu predilecție despre sine. Duhul Sfânt a dat energia să se facă semne și minuni, și în toate acestea să se comporte așa fel, ca și cum cel ce făcea acestea nu era nimic în sine însuși. Scriitorul inspirat avea multe de scris cu cerneală și condei, dar spera să vadă pe prea iubitul lui Gaiu, și atunci puteau să vorbească gură către gură. El prefera părășia vie și i-a dorit până atunci să aibă parte de pace. Aici sunt prietenii care se salută reciproc, nu la modul general, ci »cu numele«; cea de-a doua scrisoare se încheie cu salutări familiare: »Copiii surorii tale alese îți trimit sănătate.«